

Boulogne

Op weg naar Boulogne begon de zuidwesten wind weer op te steken. We hadden de wind praktisch in de rug en hadden de golven mee. Wel slingerden we nog behoorlijk, maar we liepen wel elf mijl. Een snelheid die de *Electron* niet vaak haalde. De andere, gunstige kant van dit weer was dat we niets hoefden te doen.

Die nacht had ik wacht van twaalf tot drie. We waren wat minder hard gaan lopen, want de golven waren zo snel geworden dat ze onder het schip door begonnen te lopen. Dat remde telkens af als de *Electron* in een golfdal wegzakte. De kust was al duidelijk te zien. Althans, de lichten ervan.

We zouden Boulogne binnenlopen nog tijdens mijn wacht. Om half twee moest ik de ouwe roepen. Via de salon liep ik naar de slaaphut. De deur van de slaaphut deed ik open en er kwam me een slaaplucht tegemoet die ik mijn ergste vijand nog niet toe wilde wensen. De ouwe was me al voor, want toen ik nog bezig was om de deur te openen en de slaaplucht te incasseren, had hij het schakelaartje van zijn kooilampje al te pakken. Hij ging half rechtop zitten en sprak:

‘Goedemorgen. ik kom eraan.’

Ik bracht hem vlug op de hoogte. ‘Binnen een uur kunnen we Boulogne binnenlopen.’ Razendsnel vloog ik weer naar boven.

De lichtjes aan de wal leken telkens afgedekt te worden door iets wat de kustlijn afliep in de richting waar wij voeren. Eerst dacht ik dat het auto's waren, maar daar was het te groot voor en bovendien kon er nooit zoveel verkeer zijn op dit uur van de nacht. Het leken net silhouetten van monsters. Wat later zag ik dat het golven waren die boven ons uitkwamen en zo groot waren dat ze de lichtjes afdekten. Wat later leken het nog grotere monsters, want toen zag ik de silhouetten van de golven kapotslaan op het havenhoofd. Zo zagen huizenhoge golven er dus uit.

De ouwe kwam boven en na even via de VHF met de wal geconverseerd te hebben, deelde hij me mee dat vanwege het slechte weer de loods tussen de havenhoofden aan boord zou komen. Tussen de havenhoofden zouden José en ik dan zo snel mogelijk de loodsladder moeten klaarmaken. Met deze zee was het namelijk onmogelijk om de loods op zee op te pikken. Ik ging naar beneden en porde José.

We moesten dus op eigen houtje naar binnen. Dat was wel iets voor de stuur en de ouwe. Op zulk soort ogenblikken - bijvoorbeeld ook met mist - leken ze voor elkaar te zijn getraind. De stuur nam het roer van de automaat over en de ouwe gaf heel kalm zijn instructies. Ze lagen elkaar helemaal niet, maar nu leken ze wel vrienden.

Het ging verschrikkelijk te keer. We werden geslagen en gebeukt door hoge golven. Bij de ingang van de haven - tussen de koppen van de havenhoofden - was het het ergst. Daar stond een soort branding.

Ineens sloeg een golf met ontzettende kracht tegen de ouderwetse, ronde spiegel van de *Electron*. Het was net alsof ze een klap op de billen kreeg. Alles schudde en trilde gedurende een paar seconden. Doodkalm en droog reageerde de ouwe: ‘Dat maak je niet vaak mee, stuur, paaltje pikken van achteren.’

De stuur stond snuivend, hikkend en piepend achter het stuurwiel. Hij had duidelijk plezier en antwoordde met zijn alarmstem: ‘Nee, inderdaad, kap'tein.’

Af en toe sprong ons nietig, lege bootje - want *Electron* was nu met recht nietig - als een schansspringer op nieuwjaarsdag in een dal tussen twee golven. Het water spatte aan beide zijden op. Het witte schuim getuigde dat het schip misschien wel even was losgekomen en weer plat was terechtgekomen.

De gekste herinneringen komen in zo'n gevaarlijke situatie op. Ik moest denken aan thuis vroeger. Als je stond af te wassen, sloeg je met je hand wel eens plat op het water. Dan kreeg je op je kop van je moeder omdat de hele boel nat was geworden.

Al die tijd hield ik me stevig vast aan de betimmering onder de ramen van het stuurhuis. Het was allemaal zo geweldig en groots. Er werd aan je geschud en getrokken alsof je je in een pretpark bevond, in een hele lange droom. Maar dit gebeurde echt en ik was best wel benauwd. Voor het eerst maakte ik zoiets vanuit het stuurhuis mee. Meestal zat je als matroos beneden te wachten. Nu

zag ik wat er gebeurde.

Op korte afstand passeerden we het rode vuurtorentje op het einde van een van de havenhoofden. Dan weer zag je het boven, dan weer beneden. Dan weer aan, dan weer uit. Heel de wereld steeg en daalde met dat licht. Ik stond af te wassen. Ik zag mijn moeder. Ik hoorde het rammelen van de sleutels in de sloten. Een potlood had weten te ontsnappen uit de houder op de kaartentafel. Ik bleef me krampachtig vasthouden. Dit had ik nog nooit meegemaakt.

Stiekem vond ik het heerlijk. Ik zweefde. Op en neer. Ik kreeg klappen maar voelde geen pijn. Ik sloeg in het afwaswater en sloeg en sloeg en sloeg en....

Het water wilde het lichtje en de voet waarop het was geplaatst, vernietigen. Ook ons. Ik stond nog aan de betimmering geklemd me te verbazen toen we tussen de hoofden werden gesmeten. En ineens was het stil. Misschien was ik wel dood. Het havenhoofd was echter de oorzaak van de stilte. De golven kwamen hier niet. De afwas was gedaan. Langzaam liet ik los.

‘Cor, de loodsladder’, beval de ouwe, verbaasd om mijn traagheid. Dat was het sein tot de werkelijkheid. Vliegenvlug ging ik naar beneden en met José maakte ik de loodsladder klaar. De loodsboot lag al op een afstand te wachten.

Niet veel later klom de loods aan boord. Hij was nog vrij jong en had net zo’n wolpetje als Louis, onze machinist. Misschien wordt hij ook al kaal, dacht ik.

Uit ‘Zes weken op de *Electron*’

Cor Vonk